

Adéla Pražáková, 3. ročník, praktická sestra, VOŠ a SŠZS Ústí nad Orlicí

O VOŠ a SŠ ZS Ústí nad Orlicí jsem začala uvažovat už v sedmé třídě ZŠ, když jsme byli na lyžařském kurzu. Předposlední den, kdy nás už učitelé nechali jezdit samotné po menších skupinkách, jsem byla s mými dvěma kamarádkami Dančou a Kájou a ještě třemi spolužáky na svahu. Užívali jsme si prašanu a sluníčka. Asi půl hodiny před odjezdem zpět na chatu jeden z kluků řekl, že pojedeme jinou cestou, než jsme byli zvyklí. Zpočátku to nevypadalo nijak nebezpečně, dokonce jsme tudy sjížděli už některé dny předtím. Náš spolužák vyrazil jako první a chvíli po něm jela i Kája. Najednou se nám ztratila z dohledu a pod kopcem se objevila jen bílá oblaka rozvířeného sněhu. Hned jsme jeli za ní, abychom zjistili, co se stalo. Kája v půli kopce ležela s lyžemi zkříženými přes sebe a s rozbitou helmou. Nemohla se zvednout a naříkala. Měla jsem o ni strašný strach. Za okamžik přijela Horská služba a ukončila tak její pobyt na kurzu. V nemocnici jí naštěstí nediagnostikovali nic vážného. Stále si ale stěžovala na bolest krku.

Zhruba dva měsíce po lyžařském kurzu, když skákala se svým bráchou na trampolíně, ji zachvátila panika. Říkala, že špatně vidí, jako by všude byla mlha, a vzápětí ztratila vědomí. Tentokrát už pro ni jela záchranná služba s lékařem a začal tak kolotoč různých vyšetření. Verdikt zněl: poraněná krční páteř. Doktoři se rozhodli poslat ji do lázní. S Dančou jsme slíbili, že za ní budeme jezdit, a asi po týdnu se tomu tak stalo. Už při vstupu do lázeňského areálu v Košumberku na mě něco strašně zvláště působilo. Byl to takový velký park, který obývali lidé snad všech věkových kategorií s různými druhy handicapu. Cestou k budově, kde měla Kája pokoj, jsem zahlédla starší paní na vozíku. Upadly jí na zem noviny, tak jsem jí je šla pomoci sebrat. Byla opravdu milá a vděčná. Chvíli jsem se s ní dala do řeči. Cítila jsem se tam až nezvykle dobře na to, jaké to bylo místo. Místo, kde jsou nemocní lidé.

Poté jsem se vydala za Kájou. Vypadala poněkud jinak, než jak jsem si ji pamatovala. Kolem krku měla límec a pod očima tmavé kruhy. Říkala, že některé terapie jsou opravdu nepříjemné a bolestivé. Kvůli té bolesti se ani nemohla ohnout, aby si nasadila ponožky, natož aby si třeba podala věci z horní police.

Po této návštěvě jsme za ní byli ještě několikrát a musím říct, že jsem tam jezdila opravdu ráda. Nejen pomáhat Káje, ale často jsem pomáhala i ostatním lidem v lázních. Tak nějak mě to naplňovalo a myslím, že tohle

byl ten impuls ke zvolení zdravotnické školy, kterou již třetím rokem studuji. Škola je náročná, ale neměnila bych.